

POSTANOWIENIE

Dnia 25 lutego 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Przemysław Kalinowski

w sprawie dotyczącej rozpoznania zażalenia **G. N.**
na postanowienie Prokuratora Prokuratury Rejonowej w B.
w przedmiocie odmowy wszczęcia śledztwa, sygn. akt 1 Ds. [...],
po rozpoznaniu na posiedzeniu w dniu 25 lutego 2016 r. wniosku Sądu
Rejonowego w J. z dnia 8 stycznia 2016 r., sygn. akt II Kp [...],
w przedmiocie przekazania sprawy do rozpoznania zażalenia innemu sądowi
równorzędnemu
na podstawie art. 37 k.p.k.

p o s t a n o w i ł

**nie uwzględnić wniosku Sądu Rejonowego w J. o przekazanie
w/w sprawy do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu.**

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w J. postanowieniem z dnia 8 stycznia 2016 r. zwrócił się do Sądu Najwyższego o przekazanie do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu zażalenia G. N. na postanowienie wydane przez prokuratora Prokuratury Rejonowej w B. z dnia 30 października 2015 r. o odmowie wszczęcia śledztwa w sprawie przekroczenia uprawnień i niedopełnienia obowiązków przez prokuratora Prokuratury Rejonowej w J. (sygn. 1 Ds. [...]).

Uzasadniając wystąpienie wskazano, że wprawdzie przedmiotowe postępowanie karne odnosi się głównie do wadliwości pracy prokuratora Prokuratury Rejonowej w J., ale pośrednio dotyczy także pracy sędziów orzekających w okręgu j.. Okoliczność powyższa miałaby – w myśl uzasadnienia

wniosku – wynikać z pism autora zażalenia i środków odwoławczych składanych w toku innych postępowań, co ma przemawiać za przekazaniem sprawy innemu sądowi równorzędnemu z uwagi na dobro wymiaru sprawiedliwości, a zwłaszcza potrzebę zapewnienia warunków do rozpoznania sprawy w sposób obiektywny.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniosek o przekazanie zażalenia G. N. innemu sądowi równorzędnemu w oparciu o przepis art. 37 k.p.k., nie zasługiwał na uwzględnienie. W jego części motywacyjnej nie przytoczono żadnych konkretnych argumentów ani okoliczności mogących, choćby w minimalnym stopniu, uprawdopodobnić wątpliwości co do możliwości prawidłowego rozpoznania środka odwoławczego przez sąd właściwy. W istniejącej sytuacji procesowej zadaniem sądu karnego jest jedynie przeprowadzenie kontroli orzeczenia wydanego przez zupełnie inny – niesądowy – organ właściwy dla podjęcia decyzji o wszczęciu i ewentualnym prowadzeniu postępowania przygotowawczego. Sąd występujący z wnioskiem o zmianę właściwości nie wykazał, że nie jest w stanie – bez szkody dla wymiaru sprawiedliwości – wykonać prawidłowo tego zadania.

Tymczasem, zmiana właściwości miejscowej przewidziana w art. 37 k.p.k., jest instytucją o charakterze nadzwyczajnym i nie podlega wykładni rozszerzającej. Dotyczy to zwłaszcza podstawowej przesłanki jej stosowania, jaką jest pojęcie dobra wymiaru sprawiedliwości, które determinuje przeniesienie sprawy, gdy cały sąd jest niewłaściwy do orzekania w myśl zasady *nemo iudex re sua*, a także wtedy, gdy zachodzą obawy o bezstronność sądu właściwego (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 25 listopada 2009 r. III KO 81/09 OSNKW 2010, z. 2, poz. 20). Tej ostatniej nie można upatrywać każdorazowo w przejawach niezadowolenia wyrażanego przez stronę procesową występującą w innych postępowaniach prowadzonych w sądzie właściwym miejscowo i wnoszącą środki zaskarżenia w stosunku do zapadających tam orzeczeń. Tymczasem, w istocie do tego ogranicza się wywód Sądu występującego z wnioskiem o zmianę właściwości miejscowej. Zauważyć przy tym trzeba, że akceptacja takiej praktyki prowadziłaby w konsekwencji do stworzenia swego rodzaju pozaustawowego sposobu sterowania przez strony właściwością miejscową sądów.

Skoro zatem ustawową przesłanką odstąpienia od zasady właściwości miejscowej sądu jest wzgląd na dobro wymiaru sprawiedliwości, a argumentacja zaprezentowana przez Sąd Rejonowy w J. nie przekonuje, że sytuacja występująca w niniejszej sprawie uzasadnia przekazanie zażalenia G. N. do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu - należało postanowić, jak na wstępie.

I.n